

GRANOLLERS

COMUNIDAD CRISTIANA

SEMANARIO PARROQUIAL
AÑO XXI - NÚMERO 526
19 DE FEBRERO DE 1961

Editorial

Des d'un abisme...

La cendra — *Hen començat la Quaresma. I ens hi ha introduït un gest molt significatiu: la imposició de la cendra. Aquesta cendra, amb les paraules que diu el sacerdot en imposar-nos-la — « recorda't, home, que ets pols i en pols t'has de convertir » — ha tingut en nosaltres una doble eficàcia.*

Per una banda ens ha constituït pecadors, membres reconeguts de la nissaga caiguda d'Adam. Sabem que l'origen d'aquesta cerimònia és aquella antiga imposició de cendres i de vestits de penitència als pecadors públics, els quals eren expulsats del temple durant tota la Quaresma. Però en créixer l'Església — perquè l'Església creix no sols en nombre sinó també en profunditat, en coneixement d'ella mateixa — es va creure millor reconèixer les coses tal com són. O sigui, que pecadors ho som tots.

Per altra banda, la cendra ens ha proclamat penitents. Això és, ens ha constituït davant de Déu i davant del món en una cosa ben contrària a la de pecadors, perquè aquell que fa penitència ja s'ha redreçat. Per això no som expulsats del temple durant la Quaresma, sinó al contrari, som invitats a viure-la, en un pla comunitari i sacramental.

El pecat — *Només farem veritable penitència si som ben conscients del nostre pecat. L'Església vol que aprofundim en el nostre abisme, no per una delectació insana, per una mena de sadisme complicat, sinó perquè el nostre real punt de partida és la misèria, el pecat, el no-res.*

Si ho recordeu, el fill pròdig de l'Evangeli no va sentir la necessitat d'emprendre el camí de tornada fins que, dissipada la boira d'amics, plaers i disbauxes, va descobrir la seva solitud. Aleshores va adonar-se que era lluny de casa, lluny del pare e indigne de comparèixer-hi. Precisament això el va posar en camí.

El camí — *Ens cal, ara, situar-nos sincerament en la nostra misèria. Que la pregària dissolgui el nostre orgull. Que l'almoïna ens convenci que els diners no són la bona beguda per a la set de l'home. Que el dejuni i les penitències corporals ens facin veure que els plaers que hem gustat eren estupefacients i no bones medicines.*

Aleshores l'ull serà net i veurà el camí que mena del pecat a la vida. Començarem a refer un camí dolorós, com el del fill pròdig, certament semblat de llàgrimes i d'angúnia però que té com a terme segur els braços oberts del Pare.

Malgrat tot, ni el mateix camí no ens farà por, perquè sabem que no serà un camí solitari: és tota l'Església que l'empren. Ni serà tampoc un camí perdedor: l'ha seguit de terme a terme el mateix Jesucrist, i l'ha marcat amb passa segura.

Diàleg amb el lector

Granollers i els seus veïns

Fa uns dies que et convidava a donar un tomb per la nostra ciutat i et deia que després de contemplar-la ens sentiríem més granollerins. Doncs bé, amic, després d'haver passejat i mirat les noves construccions, després d'haver conegut Granollers i renovat el nostre esperit ciutadà, és bo avançar també una mica més lluny.

Arribar, per exemple, a un poblet de la comarca i arribar-hi, però, no per contemplar les construccions (no n'hi han pas gaires de noves), sinó per respirar uns instants la vida de la gent del poble. Si normalment hom no fa més que anar de casa al treball, del treball a casa, de casa al cinema i del cinema al llit, costa al principi, situar-se enmig d'un poble format per algunes masies escampades. És difícil respirar l'aire net i ample, lluny de parets de carrer que l'encaixonen, i encara és més difícil imaginar que hi ha persones que venen de tant en tant a la ciutat per por de tancar-se en el poble, massa dintre seu, quan precisament descobrim en aquell poble uns veïns que no estan tancats com nosaltres. Uns veïns que al menys quan veuen un home li donen el Déu vos guard. Aquí en veiem tants que no els saludem mai i estem tant tancats dintre nostre que per poder veure bé els granollerins, per poder sentir com són, hem d'anar lluny de nosaltres, lluny d'aquí, a un poble de la nostra comarca, a visitar els veïns i compararlos amb nosaltres. Així ens coneixem i els coneixem millor.

S.